

KÜRDİSTANIN GÜNEYİNDE ANFAL MERKEZLİ KÜRT SOYKIRIMI KONFERANSI

Av Medeni Ayhan

Güney Kürdistan Hükümetinin düzenlediği Anfal Merkezli Kürt soykırımına ilişkin uluslar arası konferans 26-28 Ocak 2008 tarihinde ve Güney Kürdistan'ın Hevler kentinde üç günde gerçekleştirildi. Konferans iyi yanları arasında, Güney Kürdistanlı aydın, siyasetçi ve hukukçulardan belli başlılarının dünyanın her kıta ve ülkesi ile Güneyin kentlerinden davet edilmiş olması yanında, Kürt halkının dostu görülen yabancı akademisyen hukukçu ve gazetecilerin katılımlarının sağlanmış olmasıydı. Öte yandan büyük bir binada ve dört salonda aynı anda film, sinevizyon ve sunumların yapılması, konuklar için 6 ayrı otelin kapatılmış olması, bütün konuk ve katılımcıların güvenliği alınarak toplantının gerçekleştirildiği binaya götürülüp getirilmesi, katılımcılara yol ve konaklama masraflarının ödettirilmemesi, teknik altyapının iyi kurulup konuşmaların aynı anda üç dile çevirisinin yapılması, hazırlanmış kitap, broşür, soykırımı ilişkin sinevizyon cd si, belgesel film, rozet, yazım ve konuşma metinlerinin çoğaltılmış olarak katılımcılara dağıtılması, soykırımı ilişkin serginin aynı binanın diğer bir salonunda açılması, soykırım sürecini bizzat yaşamış mağdurların konuşmaları, hükümet yetkilileri ile katılımcıların konuşmaları arasına Kürt sanatçılarından Diyarî Qaradaghi ve Melek'in kısa konserleri yanında, Medya'nın konferansa yoğun katılımının sağlanmış olması, konferansın Ey Rakip ulusal marşıyla açılması organizasyon açısından takdire değerdi. Konferansın 300 katılımcısı vardı. Organizasyon iyi yapılmıştı. Her şeyden önemlisi 1988 yılından bu güne, Kürt soykırımına ilişkin pek çok yazı ve konuşma yaparak, Kürt siyasal güçlerinin, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinin yardımcı bir aracı ve parçası olarak, güncel ve tarihsel olarak Kürdistan'ın dört parçasında gerçekleştirilen soykırımlara ilişkin konferans ve örgütlenmeyi yaratarak sorunu ulusal alandan başlayarak uluslararası alana götürülmesi çağrılarında bir başlangıç itibarıyla de olsa yanıt verilmeye başlandığını düşündüm. Konferansı bu yanları ile bir başlangıç olarak iyi ve olumlu buldum. Ancak bu çalışmanın amacına ulaşabilmesi açısından, eksik ve yanlış bulduğum ve konferansta da birkaç eleştirel cümle ile dile getirdiğim hususlar da vardı:

Birincisi, yapılan konferansta Avrupa da yaşayan Kuzey Kürdistanlı aydınlardan Kendal Nazan ve Bube Eser dışında kimse yoktu. Kuzey Kürdistan'dan da benim dışımda kimse yoktu. Güney Batı Kürdistan ve Doğu Kürdistan'dan katılımı sağlanmış hiç kimse yoktu. Güney Kürdistan da yaşayan veya Güney Kürdistan doğumlu olup, dünyanın başka ülkelerinde yaşayan akademisyen, hukukçu, aydın ve siyasetçilerden belli başlıları vardı. Kürt soykırımına ilişkin uluslararası bir konferansta, Kürdistan'ın Kuzeyinden, Doğusundan Güney Batısından belli başlı hukukçu akademisyen ve aydınların davet edilmemiş olması kadar, diaspora da yaşayan belli başlı aydınlarımızın davet edilmemiş olması da bir eksiklikti. Davet ve katılımın Ülkemizin dört parçası ile diasporadaki Kürtleri kapsayacak çerçevede yapılmalıydı, /yapılmalıdır.

İkincisi, sadece Anfal merkezli bir içerik taşıyan, Halepçe soykırımına da kısmi değinmelerle geçen bir çalışma ve perspektifle, Kürt soykırımının bütün dünyaya kabul ettirilmesi, temel siyasal hedeflere ulaşılması ve dört parçadaki Kürtlerin desteğinin sağlanması olanaklı olmadığı gibi, tek parçadaki yakın tarihli soykırım pratikleriyle sınırlı bir bakış ve çalışma pratiğini esas almak, dar ulusçu bir yaklaşımın ürünü olur. Tarihsel ve güncel olarak Kürdistanın dört parçasında gerçekleşen soykırım pratiklerinin ortaya konulması, soykırımın devletler tarafından, her devletsiz ve korunma mekanizmasından yoksun sömürge veya işgal altındaki uluslara yapıldığının ifade edilmesi gerekmektedir. 2800 yıldır Kürtler aralıklarla ülkesinin her alanında soykırımı uğrayan ve üzerindeki

soykırımlar güncel olarak da devam eden bir halktır. Asurluların soykırımının Med Devletinin kuruluşuyla son verilmesinden sonra, Makedonyalı İskenderin soykırımı, İslamın yayılışından itibaren Arap egemenlik sisteminin soykırımı, Moğolların, 11. yüzyıldan itibaren Selçukluların, daha sonra Osmanlılarla İran Sefavi Devletinin soykırım pratikleri yanında, yakın tarih ile güncelde devam eden Türkiye, İran ve Suriye devletlerinin soykırımlarının tarihsel olarak ortaya konması gerekmektedir. Arap Ordularının islamın yayılış sürecinde, buna karşın İran Sefavi Devletiyle Osmanlı İmparatorluğunun artı ürünü ele geçirme ve yayılma süreçlerinde yaptıkları bütün sefer ve savaşlarda her zaman Kürdistan ve Kürtler soykırımı uğramıştır. Yakın tarihte başlayan 40 civarındaki Kürt ayaklanmasının her birinin sonrasında sivillere karşı soykırım uygulandığı ve en barbarının da 1938 deki Dersim soykırımı olduğu bilinmektedir. Kürt ulusal İnancı ve dini olan Zerdestiliğin devamı olan Ezidiliğin, Kızılbashlığın(Sensor-Alevi), Kakailiğin, Mazdekiliğin, Durjiliğin temsilcileri olan Kürt halk kesimlerinin Türk Arap ve Fars devletleri tarafından 72 sefer ve soykırımı uğradığı da açıktır. Suriye Baas Rejiminin Amude de bir sinemada 350 Kürt çocuğunu yakması, Kürtçe ve Kürt kültürünün yasaklanması, Kürt köylerinin boşaltılıp Arapların yerleştirilmesi, faili meçhul katliamlara başlanması, İran Molla Devletinin korucu olmayan Kürtlerin köylerini boşaltıp yakması, idam ve faili meçhul bırakılan öldürme olaylarına girişilmesi, Kürtlerin göçertilmesi, operasyonlarda ormanlık alanlarla bitki örtüsünün yakılması, Türkiye nin sadece 1991 ile 1999 yılları arasında 125 bin faili meçhul bırakılan kundaklama, yaralama, öldürme olayı yanında, 4000 Kürt köyünün yakılıp yıkılması ve 4 milyon Kürd ün göçertilmesi, Kürt dili ve kültürünün yasaklanması, operasyonlarla orman bitki ve hayvan türlerinin yok edilmesi, Saddam Hüseyin nin Baas rejiminin 3000 Kürt köyünü yakıp yıkması, 3 milyon kürdü göçertmesi, Anfal operasyonlarıyla 103 bin kürdün katledilmesi ve Halep’çe de kimyasal silahları kullanarak, 8000 civarındaki Kürdü katil etmesi, on binlercesinin de sakat kalması birer soykırım pratiğidir. Soykırımı uğrayan diğer haklarla, Kürtlerin soykırımı arasındaki birinci fark; diğer halkların soykırımının, tarihin belli bir ketsinde gerçekleşmiş olması ve bugün için soykırımdan kurtulmuş olmaları nedeniyle bitmiş olmasıdır. Buna karşın Kürtler yaklaşık 3000 yıldır aralıklarla çeşitli devletler tarafından sistematik olarak soykırımı uğradığı gibi, bugünde söz konusu soykırım güncel olarak devam etmektedir. İkinci fark ise, soykırımı uğrayan diğer halklara bir veya iki devlet soykırım uygulamışken, Kürtlere pek çok devlet ve gücün soykırım yapmış olması ve pek çok devletin bugünde soykırımlarına devam etmesidir. Üçüncü fark da, diğer haklara uygulanan soykırım türünün gelende fiziki soykırımla sınırlı gerçekleşmiş olması, buna karşın Kürt soykırımlarının ise, toplu imhalar nedeniyle fiziki soykırım, orman, bitki alanı ve hayvanların imhası nedeni ile ekolojik soykırım, nüfus üzerinde kontrol sağlanması ve önlenmesi nedenleriyle demografik soykırım. dil-kültür yasakları ve asimilasyon sebebiyle dilsel ve kültürel soykırım, göçertme ve köy yakmalar üzerinden de kötü yaşam koşullarına sürüklenme soykırımı, Zerdestilik, Ezidilik, Kızılbashlığın bir din olarak kabul edilmemesi, saygı duyulmaması, Devlet teşkilatının içerisine islami diyanet teşkilatının alınmış olması, buna karşın Zerdestigah, Kup ve Cem Evlerinin ibadetgah kabul edilmemesi, zorunlu din dersleri, asimilasyonun dayatılmasından dolayı inançsal soykırım gibi, bütün soykırım türlerinde gerçekleşmektedir. Dolayısıyla Kürt soykırımının Kürdistan ın dört parçasındaki soykırımları tarihsel ve güncel olarak kapsayacak ve ayrıca bütün soykırım türlerini irdelenecek bir bakış açısıyla ele alınarak açıklanması ve kabul ettirilmesi gerekmektedir. Bu yaklaşımın esas alınmamış olması ikinci eksikliklerdir.

Üçüncü eksik yan, Güney Kürdistan daki konferans bir başlangıç için iyi olmakla birlikte, çalışmayı örgütlülük düzeyinde dünyadaki belli başlı ülkelerin başkentlerindeki(Bürüksel, Washington, Moskova, Pekin, Tokyo, Yeni Delhi, Paris, Londra Berlin, Madrid, Oslo, Roma, Atina. Erivan, Seul, Lefkoşa, Telaviv, Ankara, Tahran, Şam, Bağdat. vs)cadde, salon ve parlamentolarla, Avrupa Konseyine, Avrupa Parlamentosuna, Birleşmiş Milletler Adalet Divanına ve Uluslar arası Ceza Mahkemesine taşınması perspektifi ile kararının olmamasıdır. Sadece Güney Kürdistan da kalmış bir çalışma ve konferansın önemli bir sonucunun olmayacağı açık olduğundan, dışarıya çıkarmak, ulusal ve uluslar arası anlamada daha geniş bir katılımı toplantıları düzenlemek zorunludur. Ulusal ve

uluslararası çalışma için belli başlı başkentlerde komiteler kurmaktan başlayarak, bu birimleri sendika, vakıf veya dernek şeklinde örgütlemek, gerekirse kurulan bütün kurumları bir federasyon yada konfederasyon altında merkezileştirmek gerekir. Bu tür kurum ve birimler aracılığıyla, çeşitli ülkelerin başkentlerinde yürüyüşler, mitingler, konferanslar paneller, sempozyumlar tertiplenebilir, çeşitli dillerde basılmış kitaplar, broşürler, cd ler, belgesel filimler dağıtılabilir ve belli başlı ülkelerin parlamentolarına konu taşınarak tartışılması ve bir kanun yada kararla Kürt soykırımının tanınması sağlanabilmelidir. Avrupa Parlamentosuna ve Avrupa Konseyine Kürt soykırımını kısa sürede taşımaları ve tanınması çalışması başlatılmalı, bu hususta diplomatik çalışma ve lobi faaliyetlerine başlamalıdır. Birleşmiş Milletlerin kabul ettiği Soykırım Suçunun Önlenmesi ve Cezalandırılması İçin Uluslararası Sözleşmenin 2. maddesinde düzenlenen soykırım planlama suçunun sömürgeci devletler tarafından merkezi olarak planlandığı, her sömürgeciliğin soykırım ve terörizmle birlikte sürdürüldüğü, Kürdistan ı bölüşüp paylaşan devletlerin terörist ve soykırımcı olduğu açıktır. Sözleşmenin 3. maddesinde düzenlenen soykırım kıstas ve türlerinin Kürdistan da hem tarihsel, hem de güncel olarak uygulandığı pek çok olguyla sabittir. Sözleşmenin 8. maddesi gereğince, Soykırım suçunun tespiti, önlenmesi ve cezalandırılması için, bir devletin Birleşmiş Milletler Adalet Divanına başvurması zorunluluğunun getirilmiş olması, hak arama hürriyetini ortadan kaldıran ve bu suçu önlemeyi engelleyen hukuksuz bir düzenlemedir. Ancak sözleşmenin 8. maddesindeki bu düzenleme ortadan kaldırılmadığından, Güney Kürdistan hükümetinin ya şu anki Irak hükümetini başvuru için ikana etmesi, yada dost kabul ettikleri bir devlet aracılığıyla bu sorunu Birleşmiş Milletlere taşınmaları veyahut da, bizzat Birleşmiş Milletlerin üyesi olduktan sonra, meselenin bu uluslar arası kurumun bünyesine taşınması olanağı vardır. Diğer uluslararası kurumlara başvurmak açısından ise, devlet olma gibi bir kriter olmadığından, hemen başvurmalı, meseleyi ilgili kurumların toplantı, gündem ve salonlarına götürmelidir. Kürt soykırımı, Kürt ulusal Kurtuluş ve Bağımsızlık mücadelesinin alternatifiyimş gibi düşünülmemelidir, tersine bağımsızlık mücadelesinin yardımcı bir mekanizması olarak esas alınmalıdır. Bu çerçevede, Kürt soykırımının dünya tarafından tanınması istenirken, soykırım olgusunun sömürgecilikten, faşist totaliter sistemlerden kaynaklandığı ve halkımızın ulusal bağımsız devletine ulaşmamış olması nedeniyle gerçekleştirilebildiği ortaya konularak, bağımsızlığımızın uluslar arası anlamda kabulü ve mağdurlara da tazminat ödenmesi, insanlık suçu olan soykırımın teşhiri ve önlenmesi hedeflenmelidir.

Dördüncüsü, 1915 soykırımı da Kürdistanlılara yapılan soykırım olarak kabul edilmeli, çalışma ve faaliyetler de işlenmelidir. Ermeniler ve Asuriler, Kürdistanlı ulusal azınlıklardır Kendileri ile dayanışma, yakınlaşma ve ortak faaliyetler yürütme perspektifine sahip olmalıdır. Sömürgeci devletlerin sistem ve statükoları reforme edilerek içinde yer almaktansa, sömürge sistem ve statükolarının tümünden tasfiye edilmesi temelinde kesin kopuş çizgisine sahip olmalı ve diğer Kürdistanlı etnik kökenlerle ortaklaşmalıdır. . Ermenilerin, Med Devletinden önce bir boy olarak bile tarihte adları görülmemektedir. Kürtlerle Ermeniler etnik köken açısından aynı kökenlidir. Ermeniler, Hıristiyanlığın ortaya çıkışından sonra Zerdeştilikten ayrılarak, Hıristiyanlaştıklarından yaklaşık 2000 yıllık süreç içinde ayrı bir halka dönüşmüşlerdir. Ermenilerle yazılı tarih anlamında 5000 yıllık yaşam ortaklığımız var. Asurilerin de Arabistan dan Mezopotamya ya gelmesiyle 4000 yıllık bir yaşam ortaklığımız vardır. Pontuslu Rumlar ise, Karadeniz in kardeş ve komşu halkıydı. 1915 Soykırımı esasen gayri İslamların(gayri Müslimlerin) soykırımıdır, Ermeniler, Kürt Ezidiler, Asuriler(Süryani, Keldani, Nasturi) ve Pontuslu Rumlar soykırımdan geçirilmiştir. Kürt Kızılları ise yer yer göçertilmişlerdir. 1915 soykırımı ittihatçıların aldığı bir parti kararı ve Osmanlı hükümeti olarak çıkardıkları zorunlu göçertme yasası ile Şeyhülislam da gayri İslamlardan Müslümanlığa geçmeyenlerin katillerinin vacip olduğuna dair fetva alınması, gayrimüslim aydınların tutuklanması, gençlerin ise savaş ve orduya alma bahanesiyle garnizonlarda toplatıldıktan sonra öldürülmesi, özel savaş ve istihbarat örgütü(kontrgerilla örgütü) Teşkilatı Mahsusa ve Osmanlı düzenli ordusunun da harekete geçirilmesi sonucunda gerçekleştirilmiştir. 1915 soykırımında o zamanın köy koruculuğu olan ve Türk, Arap, Çerkez, Laz, Kürt gibi bazı Müslüman feodallerden oluşan

kesimlerde kullanılmıştır. Hamidiye Alaylarının rolü, günümüzde Ordunun devletin merkezi politika ve kararlarının sonucunda zorla Kürt köylerini boşaltırken, yanında işbirlikçi olarak köy korucularını da getirip kullanması olgusuyla aynıdır. Bu soykırım 1915 te başlamış sanılmakla birlikte, öncesi de vardır. Bu soykırım Osmanlıda başlamış ve Osmanlı da tamamlanmış sanılmakla birlikte, Kemalizm sürecinde de sürdürülerek, sonuçlandırılmıştır. 1938 yılında Dersimde Kızılbaş Kürtlere yapılan barbar soykırımla 1915 gayri İslam soykırımının bir yönü ile tanımlandığını söyleyebiliriz Diğer yönü ile Maraş soykırımı, Çorum Soykırımı, Madımak Soykırımı, Gazi Soykırımı gibi pratiklerle Kızılbaşlara yönelik soykırımlara Kemalist iktidarda devam ettirilmiş, Bülent Ecevit in evrakları arasından çıkan belgelerle yakın tarihteki bu soykırımlar da devletin istihbarat görevlilerinin yer aldığı ortaya çıkmıştır. . Diyanet Teşkilatını kuran ve devletin içine sokan da Kemal in kendisidir. Tek din tek dil tek kültür tek millet şeklindeki temel inkar çizgisini yasalara yansıtan ve koruyanda Kemal dir. Kızılbaşlığı İslam içinde eritme çalışmasını sistematik olarak gerçekleştirirken İttihatçılar ve Kemalistlerdir. Bütün bu olgulara rağmen Kızılbaş(Alevi) kurumlarının ve aydınlarının önemli bir bölümü Kemalsizm ve ittihatçılıktan kesin kopuş sağlamayacak kadar balık beyinlidir. Yada Kemalist devletin ve düzenin gönüllü ajanları olarak kendileriyle birlikte Kızılbaşlığı da asimile etmektedirler. Kızılbaşlığı, Türk egemenlik sisteminin istemlerine uygun olarak islamın içine alarak bitirmeyi dayatırlarken, alevileri de kitlesel olarak Türk egemenlik sisteminin, yani Kemalist devletin dayanağı olan kitleye dönüştürmeye çalışmaktadırlar. . İttihatçılar dönemine kadar milleti mahkuma ve milleti hakkime anlayışı esastı. Osmanlıda Müslüman olan herkes milleti hakime kavramı içinde düşünülürken, olmayanların bütünü de milleti mahkuma idi. Egemenlik altında ezilen milleti mahkuma kategorisinin devlet çarkı aracılığı ile devlet-ulus yaratmak için tasfiyesine karar verilmiştir. Milli kökene dayanan bir milletleşme için birinci aşamada gayrimüslimlerin tasfiyesi ve ikinci aşamada ise, Müslüman olup başka milliyetlerden olanların red inkar ve imhasıdır. Devlet çarkı ve suniliklerle pre faşist ideoloji üzerinden millet yaratma programı, büyük kentlerde sermayeyi elinde bulunduran Ermeni ve Rumların ilk etapta ortadan kaldırılmasını gerektirdiğinden, imha ve göçertme süreci İstanbul, Kayseri, Kilikya(Adana), Trakya ve Karadeniz den başlatılmış ve Kürdistan topraklarına gelinmiştir. Ermeniler ve Rumlar gayrimüslim halklar olarak sermayeyi ellerinde bulundurduklarından İttihatçı- Kemalist Türkler ve 1924 teki nüfus mübadelesi ile Atina dan getirdikleri Sebat aylar soykırım sürecinden geçirilenlerin malları üzerine oturtulmuştur. Devlete Türk burjuvazisi yaratma ve Türk egemenlik sistemini burjuva anlamda "modernize etme" süreci bu şekilde başlatılmıştır. Kemalizm İttihatçılığın hem kendisi, hem de devamıdır. İttihatçılık ve Kemalizm'in temel kırmızı çizgisi olan ve bugünde devletin temel referansı durumunda bulunan tek din, tek millet, tek dil, tek kültür, tek bayrak anlayışı nedeni ile gerçekleştirildi. Rusya nın Hıristiyan ve Ortodoks olması ile gayrimüslimlerin mahkum kategori olarak dinsel bağlar nedeniyle binici dünya savaşında Ruslarla birlikte hareket edeceğine dayanan düşünüş tarzda soykırımda etkili olan diğer bir unsurdur. Bu nedenle Almanya da 1915 soykırımını dolaylı olarak desteklemiştir. 1915 soykırımının gayri islam soykırımı yerine, Ermeni soykırımı olarak adlandırılması bilime ve tarihsel gerçeğe aykırıdır. Ermeni soykırımı adlandırması o dönemde diğer etnik kökenlere göre, Ermenilerin siyasal örgütlerinin bulunması, dünya ile irtibatlarının bulunması ve diğer etnik kökenlere göre kapitalizm ile daha erken tanışmış olmaları yanında, soykırım meselesinde daha önce çalışma yürütmeye başlamalarından kaynaklanmaktadır. Bu nedenlerle 1915 soykırımı, sadece Ermenilerin adında ve Ermeni Soykırımı olarak tanımlanmıştır. 1915 soykırımında imha edilen 1. 500. 000. 000 kişi ile göçertilen 1. 500. 000. 000 civarındaki kişi; Ermeni, Asuri, Pontuslu Rum ve Kürt Ezidilerin toplamıdır. . Gayrimüslim soykırımı merkezi bir devlet politikasının sonucudur. Gayrimüslim nüfustan kurtulma çabası 19 yüzyılın sonunda Rusya ve Osmanlı İmparatorluğu arasında imzalanan Yeşilköy ve Berlin antlaşmasında da görülmektedir. Bu antlaşmalar ile Ermeni ve Kürt Ezidi nüfusunun bir bölümü Rusya daki Müslüman nüfusla ve özellikle Çerkezlerle değişik dokuş yapılarak zorla göçertilmiş ve yerinden edilmiştir. Çerkezler getirildiğinde de ilerde ulusal bir talepte bulunmamaları ve asimile olabilmeleri için, her aile başka bir ile veya ilçeye dağıtılmıştır. . 1915 te gayri İslam kategori içinde olmasına rağmen, soykırımdan geçirilmeyen tek gurup ise,

Sebataistlerdir. Sebataistlerin, hem küçük nüfus sahibi olması, dağınık bulunması ve en önemlisi dinsel ve etnik kimliklerini her toplumun içinde gizleyip egemen kimliğe, kültüre biçimselde olsa büründürmeleri ile İttihatçı-Kemalist iktidar sürecinde Türk egemenlik sistemi içinde yer alarak, Türklerle ittifak içinde olmalarıdır. Soykırım, devlet iktidarını elinde bulunduranların, ötekilere karşı bu aygıt aracılığı ile gerçekleştirdikleri bir insanlık suçudur. 1915 te soykırıma uğrayan bütün gruplar devletsizdir. Nazi Almanyası'nın soykırımına uğrayan Yahudiler de soykırıma uğradıkları süreçte devletsizdi. Kürtler, sömürgeci devletlerin hakimiyeti altında olduğundan ve devletsiz bir ulus olarak korunma mekanizmasından yoksun olduklarından soykırıma uğramaktadır. Güney Kürdistan, federal bir statüye kavuşmuş olmakla birlikte bağımsız bir devlet olmadığından, şu anda da halkı ile birlikte soykırım politika ve pratiklerine maruz kalmaktadır. 2007 yılında Kürt Ezidilerinin yaşadığı yöre olan Şengal de, Sömürgeci devletlerin kullandıkları pramillerle, kamyon dolusu patlayıcı patlatmakla, 500 kişinin katıl edilmesine ve binlerce kişinin yaralanmasına yol açmaları kendi başına bir soykırımdır. Şengal deki Kürt Ezidilerine yönelik bu eylem, bir ucundan Güney Kürdistan'a girerek istikrarsızlaştırma, kendilerine bir alan yaratma, Şengalli insansızlaştırma ve Güney ile Batı'nın birleşeceği bu noktaya yerleşerek ilerde ülkemizin birleşmesinin önüne geçme amaçlıdır. Şengal in Sömürgeci devletlerine artıklarından ve işbirlikçilerinden arındırılması için kapsamlı bir müdahale yapılması ve bu yöredeki Ezidilerin silahlandırılması zorunludur. Bu gün Sudan devletinin soykırımına uğrayan Darfurlular devletsizdir. Bütün sömürgeci yayılma siyasetleri ve faşist totaliter sistemler terörizm ve soykırımla birlikte kurulmakta ve sürdürülebilmektedir. İttihatçılık-Kemalizm, Başçılık ve Molla fundamantalizmi, insanlık dışı totaliter ve kökten tasfiye edilmeleri zorunlu olan sistemlerdir, terörizm ve soykırımla devam ettirebilmektedirler. Bu ideoloji ve sistemlerle Kürtleri ve diğer etnik kökenleri uzlaştırmaya götürmeye çalışanlar ajan pratik içinde bulunan uşak işbirlikçilerdir.

Beşincisi, Güney Kürdistan hükümeti ve bileşenleri, sömürgeci devletlerin kuşatması nedeniyle, bütün parçaları kapsayacak şekilde Kürt soykırımı ile ilgili çalışma yürütmekten çekiniyorsa, resmi olarak çalışmanın dışında durarak, ancak bu çalışmayı yürütecek aydın siyasetçi ve sivil kurumları ekonomik, siyasi ve kitlesel destekle besleyerek, sonuca ulaşma imkanına sahiptir. Bu çerçevede dört parçada ulusal-siyasal çizgiyi esas alan eğilimleri de Kürt soykırımı gibi ulusal çalışmalara çekmeleri ve ortaklaşmaları gerekmektedir. Güney Kürdistan hükümeti ve bileşenleri, dört parçadaki ulusal siyasal çizgisi olan eğilimlerin temsilcilerini içinde barındıracak şekilde, bir Kürt ulusal konferansı tertiplemeli ve bu konferansı Kürdistan ulusal Kongresinin kuruluşu ve ilanı için kullanmalıdır. Kürdistan Ulusal Kongresi, Kürdistan'ın dört parçası açısından merkezi kararların alınıp pratiğe geçirilmesi, Kürt ulusal güçlerinin çatı örgütü olarak hukuk söyleyici ve uyumsuzluk çözücü mekanizma olması, ulusal ve uluslar arası alanda en üst muhatap kurum olması ile ulusal güçlerin birliğinin, sevk ve iradesinin sağlanması açısından zorunlu kurumdur. Asgari düzeyi bölgesel bir savaş ve azami düzeyde 3 dünya savaşının yaşanacağı bir süreçte olmamız yanında, savaşın merkezlerinden birinin Kürdistan olacağı gerçeği nedeniyle de, Kürdistan Ulusal Kongresinin kuruluşu ivedi bir ihtiyaçtır. Kongrenin merkezi uygun koşulların oluşumuna kadar, Avrupa ülkelerinden herhangi birisinin başkentinde olabilir. Uygun koşullar doğduğunda ise, Kongre merkezinin Kürdistan topraklarına taşınması olanaklıdır. Resmi statü kazanan ve çevredeki sömürgeci devletlerin tehdit ve kuşatması altında bulunan Güney Kürdistan Hükümeti ve bileşenleri, Kürdistan ulusal Kongresinin oluşumu çalışmasında da, perde arkasında kalarak siyasi ekonomik ve kitlesel destek sağlama imkanına sahiptir.

Sonuç olarak, Güney Kürdistan hükümeti ve bileşenleri dar ulusçu bir anlayışla, sadece Güney'in sorun ve ihtiyaçları ile sınırlı bir ufuk ve yaklaşıma sahip olmaları halinde, ilk etapta Kürdistan'ın diğer parçalarındaki Kürtlerin desteğini kaybedeceklerdir. İkinci etapta ise, ulus ve ülkeden öte, kendi partisel gurupsal ve şahsi çıkarlarını halkın ihtiyaç ve çıkarının üstünde gören bir yaklaşıma da düşeceklerinden, Güney halkını da kaybedeceklerdir. Bu tür bir tablonun doğması halinde de, Güney halkının alternatif hükümet, parti ve liderlik arayışı içine girmesi kaçınılmaz halle geleceği gibi, Güney

Kürdistan da Kürtler arası iç mücadeleye yol açabilir. Oysa içinde bulunduğumuz süreçte, iç mücadele ve çatışmaların ağır tahribatlara yol açacağı aşikardır. Bu nedenlerle Güney Kürdistan hükümeti halkın ve ülkemizin ihtiyaçlarını esas alarak, tam bağımsızlıkçı ve yurtsever devrimci bir çizgide çalışma yürütmek zorundadır. Bu zorunluluğu hangi hükümet, parti, gurup veya lider esas almadığında, temel vazgeçilmezlerimiz olan Ülke-ulus-bağımsız iktidar paradigmasından koparak, bu değerlerle karşı karşıya geleceğinden, halkımız tarafından iktidardan indirileceklerdir, indirilmelidirler. Yurtsever devrimci kadrolar açısından, ülke-ulus-tam bağımsız iktidar üçlemesini oluşturan değerlerden daha üstün hiçbir şey olamaz. Hiç bir şey bu üç temel değer yerine veya üzerine konulamaz. Hükümetler, partiler, liderler, gruplar bu üç temel en üst değere bağlı kaldıkça ve bu değerlerimize hizmet ettikçe değer görürler. Bu temel değerlerimize bağlı olmayan veya bağlılığını yitiren her hükümet, parti, lider ve ya grup halk tarafından tasfiye edilmelidir. Bu üç değer; vazgeçilmez, tartışılmaz ve devir edilmez durumdaki en üst değerlerimizi oluşturur. Güney Kürdistan hükümetine verdiğimiz destek, vazgeçilmez olan bu üç temel değere bağlı olmaları kayıt ve şartına bağlıdır. Güney Parçasının veya Güney Hükümetinin çıkarlarıyla sınırlanmış bir yaklaşım ve ufuk, çevredeki sömürgeci devletlere karşı kendisini savunmasız bırakmaya, hem çevredeki sömürgeci devletlere hem de daha büyük sermaye güçlerine taviz üzerine taviz vermeye, hiçbir zaman güvende olmamaya yol açar. Demokratik Cumhuriyetçi PKK-KADEK-KONGRA GEL örgütüne ve genelkurmayın kullandığı kişilik Apo ya işbirlikçi ve gerici dememizin ve sürekli eleştirmemizin nedeni, vazgeçilmez , tartışılmaz ve devir edilmez esas değerlerimizi bir sistem dahilinde işbirlikçi liderlerinin kişisel kültü altına alıp hiçleştirmeleri ve daha sonra da satışa çıkarmalarıdır.

12 04 2008

www.gelawej.org